

Hvordan er det nu med de aflysninger

Jan Carlsen

DBU Diplominstruktør og medlem af DBUs lovgruppe samt klummeskribent

22-02-2020

Det var så den ferie – reelt var det sidste års sommerferie, der blev afviklet nu, men der har været rigeligt at se til i mellemtiden – og så er man hjemme i hamsterhullet igen. I disse højteknologiske tider kan det heldigvis lade sig gøre selv på ferie at få udryddet de fleste (reklame)mails og klaret de mest presserende forretninger, uden at det ødelægger feriestemningen, og hurra for det. Men kalenderen er jo alligevel ubønhørlig, for VAR-træningen kører på sit højeste lige nu, sæsonforberedelser hos dommerne gør det samme med teori aftener osv., og så er man minsandten også begyndt at spille fodbold herhjemme igen.

Jeg havde som alle andre sat næsen op efter en fuld Superligarunde i sidste weekend, men sådan skulle det ikke gå. Vi løb ind i to aflysninger: i Nordsjælland til kampen mod Horsens, og i Aarhus til AGF-kampen mod Randers. Medens de involverede klubber har taget det forholdsvis roligt og med fuld forståelse – det kan jo også være deres tur næste gang – har der på diverse fanfora hersket en del frustration og forvirring omkring aflysningerne. Jeg havde egentlig på fornemmelsen, at jeg hvert år som én af sæsonens glæder tog turen omkring reglerne på

aflysningsområdet, men da jeg checkede, er det en faktisk en håndfuld år siden sidst. Så vi runder dem lige igen – hvem kan egentlig gøre hvad og hvornår samt under hvilke forudsætninger ?

Fodbolddloven giver dommeren ret til efter sit skøn at standse, afbryde eller udsætte kampen på grund af en udefra kommende påvirkning. Og den udefra kommende påvirkning er ikke bare baneløberen eller en fyrværkerifest, som indhyller alt i et røgslør – det er også vejrforholdene. Og det var jo akkurat vejrforholdene, som gav problemer i den forgangne weekend. Sat helt på spidsen er der to personer, som kan aflyse en fodboldkamp, før vi overhovedet kommer i gang. Det kan dommeren – og det kan den baneansvarlige.

Dommerens beføjelsesområde er principielt kun at vurdere, om banen er farlig – eller om vi er i en situation, hvor kampen ikke kan afvikles efter fodbolddloven. Det første er rimelig simpelt: det handler om, hvorvidt banen er frosthård (eller for den sags skyld betonhård om sommeren – hvis nogen ellers kan huske de somre). Det kan også

handle om vandstanden på banen. Der skal meget vand til, før en bane bliver farlig – vi har endnu til gode at løbe ind i en druknet fodboldspiller – men det kan også handle om, at man har svært ved at kontrollere sine bevægelser, at de glidende tacklinger bliver endnu farligere, end de ellers ville have været, og at man kan risikere at løbe ind i ledskader, fordi benene bliver hængende i vandet. Tordenvejr er et kapitel for sig – og her er instruktionen klokkeklart aldrig nogensinde at tage chancer. Sikkerhed frem for alt. Det andet handler primært om, at hvis alle stregerne er regnet væk og ikke kan genetableres, fordi kridtemanden er taget på 14 dages ferie, det ene mål er sunket sammen e.l., kan vi ikke spille fodbold. Mange har også en opfattelse af, at dommere kan aflyse eller afbryde

en kamp, hvis den sportslige berettigelse ikke er til stede – f.eks. hvis det er plat umuligt at spille fornuftig fodbold på underlaget, men det er faktisk ikke tilfældet. Uanset om det bliver en (ufrivilligt) sjov fodboldkamp, kan dommeren ikke gøre noget ved det. Når det er sagt, er det altid dommerens allerfornemste opgave at få afviklet den kamp, eventuelt med accept fra begge hold på, at dette er godt nok ikke ideelt, men nu kører vi – men sikkerheden må der aldrig nogensinde gives køb på. Hvad den baneansvarlige angår, er det til hver en tid ham, der bestemmer over sit græs. Hvis hans vurdering er, at en kamp her og nu vil smadre hans bane i længere tid, er han i sin fulde ret til at nedlægge veto. Det giver nogle gange lidt modstridende interesser, når vi taler kommunale kontra privatejede anlæg – jeg kender også nogle muntre historier fra min egen aktive tid med stadsgartnere i de københavnske kommuner – men essensen er sådan set klar nok: hvis den baneansvarlige ikke ønsker, at der skal spilles fodbold, bliver der det heller ikke. Og så kan alle implicerede, spillere og dommere, hyle og skribe. Det er hans græs – og han råder over det. Det skal retfærdigvis siges, at det er uendelig sjældent, at tingene kører op i en spids, for vi er jo alle fornuftige mennesker, men bliver tingene virkelig sat på spidsen, vinder den baneansvarlige.

I Aarhus var banen umanerlig sumpet. Efter TV-billederne at dømme kunne man måske godt have spillet fodbold, selv om det ikke havde været nogen æstetisk nydelse – men det centrale er, at det ville have ødelagt banen i en god tid fremover, og det ønskede den baneansvarlige ikke. Ingen problemer i det – det er lige efter bogen.

I Farum handlede det om sikkerhed og nogle reklameskilte, som ikke sad helt så fast længere. Så her var det den sikkerhedsansvarlige (sådan én har man til enhver Superligakamp), som i samråd med dommeren besluttede, at dette holdt bare ikke. Det er også fuldstændig ligetil, for sikkerheden må der aldrig gåes på kompromis med. Tænk bare på overskrifterne, hvis en tilskuer eller spiller blev ramt af et løsgående reklameskilt. Jeg har selv overværet Superligakampe i storm / orkan, hvor nogle af de klassiske sandwich-reklameskilte pludselig og helt uventet begyndte at leve deres eget liv og bevæge sig ind over banen. Det er ikke for sjov.

Ironisk nok havde vi haft VAR-træning hele lørdagen i Farum fra tidlig morgen til sen aften – og da jeg forlod Farum Park kl. 22.30 var alt fred og idyl. Til gengæld bor jeg også ganske få kilometer fra Farum, og de vindstød, der kom i løbet af natten, var bestemt ikke for små børn, så jeg er ikke i tvivl om, at der er sket ting og sager, der har umuliggjort kampen. Ellers var det faktisk kampen i

SønderjyskE, som vi lørdag havde været mest nervøse for, sådan som vejrudsigterne så ud – men det gik om ikke uden spillemæssige problemer, så uden sikkerhedsmæssige.

Et andet hyppigt spørgsmål går på, at hvis vi nu er kommet igang, og dommeren har besluttet sig for at afbryde kampen, f.eks. på grund af torden – hvor længe kan denne afbrydelse så vare ? Det afhænger fuldstændig af situationen, både den vejrmæssige og den praktiske. Det vil altid være dommerens fornemste opgave at få kampen afviklet, hvis det overhovedet kan lade sig gøre – men selvfølgelig kommer der et tidspunkt, hvor man er nødt til at sige A eller B.

Jeg graver lige et personligt eksempel frem fra 2018 og en kamp i Litauen. Vejrudsigten lød på risiko for spredte tordenbyger. Da vi nærmede os kl. 20, hvor kampen skulle starte, trak skyerne mere og mere sammen. Efter ca. 20 minutter begyndte tordenen at rumle i det fjerne. Den kom aldrig rigtig tæt på – men det gjorde regnen til gengæld. Efter 28 minutter måtte dommeren afbryde, fordi man dels dårligt kunne se spillerne mere for regn, dels var der store områder på banen, som nærmest var under vand, bl.a. begge straffesparksfelter. At bolden dårligt kunne bevæge sig, var ikke en parameter for aflysning, men der var så meget vand, at der var pæn risiko for, at spillerne kunne vride om. Og så havde vi ellers balladen. Vejrudsigten sagde regnbyger stort set de næste 20 timer, det cypriotiske hold havde et morgenfly hjem, og der var 100 fans, der selv havde fundet vej til Litauen (og i øvrigt sang sig gennem det hele). Skismaet er, at en afbrudt kamp internationalt så vidt muligt skal fortsættes dagen efter. Dels var det ikke sikkert, at vejret ville være bedre, dels ville det indebære en frygtelig masse logistik med fly og hoteller.. Efter 66 minutter, to baneinspektioner med anførerne og tid til kort opvarmning var vi klar til at fortsætte – dels var regnen stilnet meget af, dels havde diverse frivillige med alle forhåndenværende midler, bl.a. sneskrabere, fået ryddet det værste vand ud på løbebanen, samtidig med at banen selv sugede pænt. Så vi kom igennem – selv om det selvfølgelig begyndte at vælte ned igen to minutter efter genstarten. Men heldigvis holdt det op i pausen, så vi kunne få sneskraberne i aktion igen – og gennemføre en rimelig 2. halvleg, som lignede fodbold.

Så i dette tilfælde var det helt OK med godt en times afbrydelse. Men det vil altid være en afvejning af praktik og hensyn til både spillere og tilskuere. Hvor længe kan man tillade sig at holde dem på vippen ? Vi skal have kampen gennemført, hvis muligt – men der kan være logistik (eller en uforandret vejrudsigt), der tilsiger, at det er bedre først som sidst at kaste håndklædet i ringen.

